

førte og gennemførte paa en saadan Maade og under saadanne Forhold, at man kunde skønne, at Regeringen ikke var saa særdeles glad derved. Ser man paa de enkelte Poster paa Budgettet, vil man ogsaa faa sin store Tvivl om Højres Administrationsdygtighed. Naar man f. Eks. erindrere, at der siden 1875 aarlig paa Marineministeriets Budget til Nybygninger af Skibe er bevilget 1,200,000 Kr., altsaa i 25 Aar en 30 Mill. Kr., og vi saa i Fjor desuagtet hørte den daværende Marineminister, det nuværende ærede Medlem for Nyboder (N. Rayn), udtale, at vor Flaade var yderst mangelfuld i det hele taget, kommer man rigtignok til at tvivle i høj Grad om Administrationens Godhed, hvis det virkelig forholder sig saaledes, at vor Flaade til Trods for saa uhyre Udgifter er i en daarlig Forfatning. Ser man hen paa hele det provisoriske Befæstningsvæsen, der jo ikke i Virkeligheden kan betegnes som en Regeringsledelse, men meget snarere maa betegnes som en ren og skær Administration, en Administration, som af sig selv maatte høre op, naar Kassen var tom, og man ved, at det, som blev udrettet for alle disse Penge, som i hint Aaremaal bleve administrerede bort, aldrig nogen Sinde har vundet eller vil vinde det danske Folks Billigelse og derfor heller aldrig vil komme Forsvaret til nogen virkelig Nytte, faar man sine store Tvivl om Højres Dygtighed til at administrere. Hvis man endvidere tæller sammen paa Finansloven, hvad der her i Landet udgives alene til Lønninger, Pensioner, Invalidforsørgelse, Dagpenge, Befordringsgodtgørelse, kort sagt alt, hvad der kan komme ind under Begrebet Lønninger, vil det vise sig, at det udgør saadan noget som mellem 30 og 40 Mill. Kr., og heri er endda ikke medregnet, hvad der jo ogsaa i nogen Maade svarer til Lønninger, Udgifter som Forfatterhonorarer, Tilskud til Real- og Højskoler o. s. v. Det er jo en ganske svimlende Sum, over Halvdelen af det aarlige Budget. Naar vi desuagtet staa over for store og berettigede Kray om Lønningsforhøjelse i mange Etater i Statens Tjeneste, kommer man ogsaa her i høj Grad til at tvivle om Højres Administrationsdygtighed, og man gør det endmere, naar man hører Funktionærer i den ene og den anden Etat ikke alene klage over de daarlige Lønningsforhold, men ogsaa over, at de ikke kunne avancere. Men naar de ikke kunne avancere, maa det jo betyde, at de ere for mange, saa at den ene staa i Vejen for den anden, og skønt dette Forhold jo i det hele taget er me-

get vanskeligt at bedømme, tror jeg dog, at det er en almindelig Opfattelse, at en Indskrænkning af Embedsmændenes og Funktionærerues Antal paa mange Omraader kunde være aldeles tilstedelig. Gennem en saadan Ordning vilde maaske tillige den uhyre aarlige Forøgelse af de Udgifter, som maa bevilges til Lønninger, i nogen Maade kunne standses. Imidlertid har jeg ikke meget stort Haab om, at Forholdene ville blive bedre i saa Henseende, saa længe Højres Regering administrerer. Og at det ogsaa er en almindelig Opfattelse, ser man jo deraf, at man paa mangfoldige Omraader, hvor der findes store Bevillinger til sociale Formaals Fremme, søger saa vidt muligt at undgaa Regeringens Administration, men bevilger Pengene saaledes, at de private Foretagenders Bestyrelser selv administrere dem. Jeg kunde saaledes nævne Bevillingerne til Hedeselskabet, Landbrugets Eksportforhold og mange flere Forhold, hvor Regeringen kun paa en meget indirekte Maade har den administrative Ledelse, ja, hvor den næsten kun har den Side af Administrationen i sin Haand, at den udbetaler de til disse Formaal bevilgede Summer. Jeg har saaledes for mit Vedkommende en meget daarlig Tanke om Højres Administrations Godhed, og den ærede Ministers Udtalelse om, at hvis vi ikke kunde faa Reformer, vilde Ministeren sætte sig hen og administrere, indeholder ikke for mig nogen som helst Trøst efter de Erfaringer, vi efter mit Syn have efter den lange Tid, Højre har administreret. For mig staa det saaledes, at jo før vi kunne naa at faa en Venstreregering, des bedre vilde det blive for Administrationen og for Samfundet i det hele taget.

R. Sørensen: Jeg skal ikke som den sidste ærede Taler komme ind paa store politiske Spørgsmaal. Det, jeg vil omtale, er af mere speciel Natur. Ved at gennemlæse Finanslovsforslaget støder man stedse paa Fordyrelsen af Kul. Man ser, at Jernbanernes Regnskab udviser et mindre godt Resultat, hvilket til Dels kan tilskrives den stærke Forhøjelse af Kulpriserne. Man ser, at der er Stemning oppe for at forhøje Lønninger her og der paa Grund af Dyrtid paa Brændselsmateriale. Jeg mener, at det kunde være Stedet her ved Finanslovens første Behandling til at henvende den høje Regerings Opmærksomhed paa, om der ikke kunde gøres noget for at bringe Brændselsmateriale til Veje her i selve Landet. Vi have store udstrakte Tørve-